

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

VIRGINIA HEATH

*Atk, ta
panele
Bredšou!*

Knygute.lt

Virginia Heath

**AK, TA
PANELĚ
BREDŠOU!**

Romanas

Versta iš: Virginia Heath, Miss Bradshaw's Bought Betrothal, 2017

© Virginia Heath, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1119-6

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2026

1816-ųjų gegužė

Negalėjai nekreipti dėmesio į akivaizdžią tiesą – Stanfordo markizas girtas. Nors jis garbėjo polinkiu net vidury dienos pasirodyti apsvaigęs, svečius nustebino, kad ir šiandien markizas tokios būklės. Senoji karta po nosimi murmėjo, kad toks elgesys labai nemandagus. Į naująją jo sužadėtinę žvelgė neslėpdami gailėsčio. Visi žinojo, kad vienintelė priežastis, dėl kurios šis gražus, tik paleistuvauti mėgstantis markizas Evę Bredšou veda, ta, kad jam beviltiškai reikia jos pinigų.

Kai kuriems jaunesniems svečiams, tarp jų ir dviem netikroms Evės seserims, vaizdelis pasirodė labai smagus. Dangstydamosi vėduoklėmis jos šnabždėjosi, kad tai neturėtų stebinti. Juk Evė visai nepatraukli ir labai nuobodi. Vargšui vyriškiui kaupiantis ją pabučiuoti tikrai reikės pasisemti drąsos iš olandiškojo skysčio – ir kuo daugiau. Tikriausiai tariant, narsos prireiks tik jei markizas ją apskritai pastebės. Juk Evė dažniausiai susilieja su aplinka ir tampa nematoma.

Salėje susirinkę svečiai, taip pat ir pagiežinga

Evės šeimyna, nė nenumanė, kad ji labai nudžiugo Fergusui Metlokui, trečiajam Stanfordo markizui, jų netikėtame, improvizuotame sužadėtuvių vakarėlyje pasirodžius prisigėrusiam iki žemės graibymo. Žinoma, apgaulės vardan ji apsimetė labai prislėgta, besigėdijanti besiveliančių sužadėtinio žodžių ir lingavimo. Geriausia, kad net neteko jo prašyti pasirodyti girtam. Nėra kito žodžio šiai situacijai apibūdinti kaip „tobula“. Savo visai neįspūdingo, apkūnoko kūno viduje Evė šoko. Ir vartėsi kūliais. Džiūgavo iš laimės.

Jos iš anksto gerai neapgalvotas planas, kaip pasprukti iš nuobodaus gyvenimo, kuriame buvo tarsi neregima, veikė. Po kelių valandų ji pagaliau paliks Meiferą. Apsimes norinti paruošti pasileidėlio markizo dvarą vestuvėms, bet iš tiesų įsigis nuosavus namus. Taps nepriklausoma. Nebesiklausys kritikos ir nejus kaltės. Puošnaus laikrodžio ant židinio atbrailos rodyklės tikrai galėjo suktis ir greičiau.

Dabartinio nelaimingo gyvenimo didžiausia kaltininkė – šalta, turtų besigviešianti pamotė – žygiavo jos link. Lūpas buvo suspaudusi net stipriau nei visada. Čiupusi Evę už alkūnės nusiempė ją į nišą.

- Evelina, metas nedelsiant nutraukti šias

apgailėtinas sužadėtuves. Niekas tavęs nesmerks dėl tokio poelgio. Tavo tėvas, tesaugo Viešpats jo sielą, tavęs tikrai nekaltintų. Tik pažiūrėk, kaip tas vyras atrodo. Jis visiems užtraukia gėdą. Niekaip negaliu ramia sąžine leisti tau tekėti už jo.

- Tikriausiai Fergusas nerimauja dėl vestuvių. Jis tik kiek apgirto. - Na, ne visai tiesa. Jis buvo girtutėlis. - Per vestuves jis taip nesiels. Jis pažadėjo. - Žinoma, jokių vestuvių apskritai nebus. Tai tebuvo verslo sandėris. Viskas paprasta. Penki tūkstančiai svarų, kuriuos jai teks sumokėti, niekis, palyginti su laisvės kaina.

Hiacintai Bredšou lūpos, jai smerkiamu žvilgsniu įsispoksojus į Evę, virto vos išvelgiamais brūkšneliais. Ši moteris nekentė, kai jai kas nors prieštaraudavo - ypač nusivylimą kelianti podukra. Su Evės tyliai reiškiamais protestais Hiacinta įprastai kovodavo šalta, atvirai išreikiama panieka. Netikėtos Evės sužadėtuves išmušė jai iš po kojų pagrindą. Dabar Hiacinta aiškiai prisiminė savo nestabilią finansinę padėtį, tad kuriam laikui nustūmė į šalį įprastinį kerštingumą ir stengėsi apsimesti susirūpinusia motina, linkinčia dukteriai kuo geriausio. Šis vaidmuo jai visiškai netiko. Gal prieš dešimtmetį Evė ir būtų apsigavusi - dėl begalinio

troškimo patikėti tuo melu, – tačiau per tuos metus jau tiek daug vandens nutekėjo.

– Tavo tėtis, tesaugo Viešpats jo sielą, nenorėtų, kad tekėtum už tokio palaidūno. Juk supranti, kad Stanfordas tave veda tik gviešdamasis pinigų? – Tų pačių pinigų, kurių Hiacinta buvo pasiryžusi nepaleisti iš savo nagų. Pinigų, kurie, Evės tėvo antrosios žmonos nuomone, teisėtai turėtų būti jos. Pinigų, kuriuos ši moteris taškė į šalis, kartu be perstojo užgauliodama podukrą dėl visko – pradedant išvaizda, baigiant nuobodžiomis pokalbio temomis.

– Fergusas jaučia man šiltus jausmus.

– Nesąmonė! Visada buvai labai naivi mergiotė, Evelina. Kodėl, po galais, toks dailus markizas?.. – Supratusi savo klaidą Hiacinta užgniaužė jau įprastą daugelio podukros trūkumų kritiką. Išraiška jos veide aiškiai išdavė, kaip nemalonu viską nutylėti. Skruostų raumenys kelias akimirkas virpėjo. Galiausiai ji išspaudė šypsenos parodiją, visai neatrodžiusią nuoširdžiai. – Kodėl, po galais, dailus markizas, aiškiai besimėgaujantis lošimo skylių ir viešnamių teikiama malonumas, norėtų ką nors vesti? Jam reikia padengti skolas. Esu tikra, kad jei plačiau užmesi tinklus, laikui bėgant rasi tinkamesnį kandidatą į vyrus. Viskas taip skubota.

Gal aš galėčiau padėti tau susirasti sužadėtinį? Manau, kad to norėtų tavo tėtis, jei vis dar būtų su mumis, – kalbėjo Hiacinta, nors iki pat šios dienos nuolat kandžiai kartodavo, kokios nedidelės Evės galimybės rasti vyrą, pakliuvusį į tokią beviltišką padėtį, kad net norėtų vesti ją. Ji per stora. Pernelyg pilka. Nuobodi ir dabar jau gerokai per sena, kad *kas nors* pageidautų įstrigti jos draugijoje. Evelina turėtų džiaugtis dabartiniu gyvenimu. Ji visada turės namus kartu su Hiacinta. Žinoma, jei būtų kalbėjusi visiškai atvirai, pamotė būtų pareiškusi, kad Evė išsikraustyti negali, nes kam nors reikia apmokėti sąskaitas. – Be to, taip elgtis nederu, Eve. Man labai nepatinka ta absurdiška mintis kraustyti į jo namus dar prieš susituokiant.

– Nieko čia nederamo. Tėčio tetulė Vinifreda vyks kartu, tad mane prižiūrės. Labai daug darbų reikia nudirbti vargšo Ferguso namuose norint, kad jie įgytų vestuvėms deramą išvaizdą. Dorovės vardan jis pats persikraustys į užėigą, tad tikrai nėra, dėl ko nerimauti. Be to, veikiausiai jis beveik iškart turės grįžti į Londoną. Teta Vinė ir aš liksime vienos. Po mėnesio ar dviejų aš...

– Vinifreda nėra tinkama prižiūrėtoja!

Velniukas Evės viduje nusprendė pamotę dar

paerzinti ir pažiūrėti, ar pavyks išprovokuoti ją išlieti iš visų jėgų slepiamą įsiūtį.

- Ne kartą klausiau, ar tu su mano seserimis galėtumėte prie manęs prisijungti. Būtų *taip* šaunu, jei taip ir padarytumėte. Jei tėtis dar būtų gyvas, jis tikrai norėtų, kad keliautume drauge kaip tikra šeima. - Tarsi jie kada nors buvo tikra šeima.

Pamotė prunkštelėjo ir nejaukiai pasimuistė.

- Šiuo metu negaliu ištempti mergaičių iš Londono. Tik ne tada, kai tiek daug visko vyksta. Rožė ką tik dalyvavo pirmajame pokylių sezone, keli tinkami džentelmenai aktyviai domisi Airise. Atimti iš jų visas miesto siūlomas linksmybes būtų paprasčiausiai žiauru. Žinoma, į vestuves atvyksime. O gal apsilankysime, kai visa aukštuomenė išvyks į savo vasarnamius. Tačiau nuoširdžiai trokštu, kad iki to laiko ateitum į protą ir vestuves atšauktum. Taip staigiai išvykdama elgiesi paprasčiausiai savanaudiškai. Pranešei tik prieš tris dienas! Dar niekada negirdėjau apie tokias skubotas sužadėtuves. Tavo brangusis tėtis tikriausiai vartosi karste.

Kadangi Evelina buvo bailė ir niekada, niekada nesiginčydavo bijodama, kad tėtis tikrai apsivers karste, ji pakeitė temą.

- Labai šaunus pokylis. - Kambarys buvo pilnas Hiacintos pakaliku. Neįskaitant tetulės Vinės, Evė nė vieno čia esančio žmogaus negalėjo vadinti draugu. Visos jos vaikystės draugės jau buvo ištekėjusios ir prieš daug metų išsikrausčiusios iš Londono. Žinoma, ne tiek daug jų liko po to, kai susirgo mama ir Evei teko viską metus ją slaugyti. Greitai teko tapti ir tėčio slauge. Akivaizdu, kad jai likimo lemta visą likusį gyvenimą tarnauti kitiems.

- Geriausia, ką galėjau suorganizuoti teturėdama tiek nedaug laiko ir tokį *menką* biudžetą, - Hiacinta negalėjo pakęsti minties apie fiksuotą biudžetą. Iki Evės tėvo mirties ji švaistė pinigus nesivaržydama. Dabar bjaurėjosi Evės taupumu. - Niekaip nesuprantu, kodėl net savo pačios sužadėtuvių vakarėliui taupei skatikus.

- Vargu ar tai galima pavadinti skatikų taupymu, mama. Visko daugiau nei pakankamai, neatrodo, kad mūsų svečiams ko trūktų, - Evė neprisivertė švaistyti pinigų šiai parodijai. Dėl savo palikimo ji turėjo gerokai rimtesnių planų.

- Jei jau prakalbome apie finansus, - pernelyg kasdieniškai tarė Hiacinta, - nenumanau, kaip viskas klostysis toliau, Evelina. Šių namų išlaidkymas nepigus.

Kiek kartų per pastarąsias dienas jos tai

aptarė? Evės šeimai nepakako, kad jos nemo-kėdamos nė cento nuomos gyveno dabar jau jai priklausančiame name Meifere. Evės tėtis reikalavo, kad Hiacinta sau pasiliktų viską, ką palikimu gavo iš pirmojo vyro. Be to, jis jai pragyventi paliko kelis tūkstančius svarų per metus, tad tikrai negalima sakyti, kad Hiacinta stovėjo ant vargšų prieglaudos slenksčio. Evė neprisiminė kada nors mačiusi, kaip ši moteris išleidžia bent fatingą iš savo santaupų. Ji mieliau siurbė Evę.

- Net ir išvykusi iš čia vis tiek mokėsiu tarnams, tad kažgi ar tau teks naudoti savo...

- Ne dėl savęs nerimauju. Mano mielosios mergaitės, tavo *brangiosios* sesutės, augdamos priprato prie tam tikrų gyvenimo standartų. Jos šio to tikisi iš ateities. Tegaliu viltis, kad savo *kukliomis* pajamomis sugebėsiu joms tai suteikti. Neiškęščiau matydama, kad jų proga deramai ištekėti žlunga tik todėl, kad neišgaliau išleisti jų į visus svarbiausius pasilinksminimus.

Hiacintos „kuklių“ pajamų daug kas būtų pavydėjęs.

- Bet juk ir man leidžiama turėti ateitį? - Evė tai sakydama sugebėjo išlikti maloni, bet gal ilgesingas atodūsis buvo pernelyg iškalbingas. Pamotė vėl tvirtai suspaudė lūpas. Tik po

minutélés išspaudė atsakymą.

- Žinoma, mieloji. Juk žinai, kad linkiu tau *didžiulės* laimės, - kad tik Evė neapsigalvotų ir neišmestų jų visų iš savo namų Meifere. - Aš jau per ilgai apleidau mūsų svečius.

Hiacinta nuėjo palikusi Evę vieną slėptis nišoje ir, kaip įprasta, iš tolo stebėti linksmybes. Jų santykiai, švelniai tariant, nebuvo artimi. Nors jau dešimtmetį jos gyveno po vienu stogu, Hiacinta neiškėsdavo ilgesnio nei penkių minučių pokalbio. Jai podukra tebuvo būdas siekti tikslo. Jei Evė nebūtų turėjusi nemažų išteklių, Hiacinta neabejotinai būtų su džiaugsmu nutraukusi jų ryšius vos antrajam vyrui atsidūrus po žeme.

„Jų“ svečiai buvo Hiacintos draugai ir žmonės, su kuriais ji siekė susibičiulianti. Evės pamotė troško bet koku būdu patekti į aukščiausius visuomenės sluoksnius. Deja, tie sluoksniai ne itin norėjo priimti į jų gretas besibraunančią pirklio našlę. Hiacinta vis tiek siekė savo. Nepailsdama.

Evės aukščiausieji visuomenės sluoksniai visai nedomino. Tiesą sakant, ir žemesnieji. Jiems, kaip ir bene visiems aplinkiniams, ji buvo nematoma. Paskutiniam apsilankymui Londono aukštuomenėje ji nė nesivargino užsisakyti

naujos suknelės. Kokia prasmė? Hiacintos siuvėjai nuobodi, stambi figūra kėlė neviltį.

Evė siuvėjos nekaltino. Gamtos dosniai apdovanota figūra buvo sudėtingas modelis naujiems kūriniams. Pasidabinusi puikiais audiniais ji tapdavo panaši į svogūnų prikimštą maišą, o sunki vilna tik dar labiau platino jos ir taip platų kūną. Kad ir kaip Evei nepatiko dėl ko nors sutikti su Hiacinta, ji neprieštaravo liūdnam atstumiančios išvaizdos įvertinimui ir faktui, kad iš nuobodybės stebuklą neišspausi, kad ir kiek sumokėtum madų specialistei.

Pamatęs ją vieną stovinčią kambario kampe siaubingasis sužadėtinis kilstelėjo taure, bet nė nepajudėjo jos link. Spektaklio vardan ji mandagiai pamojavo ir iš paskutiniųjų stengėsi nekreipti dėmesio į gerklėje kylantį kartėlį.

Sunku buvo įžvelgti teigiamų Ferguso bruožų. Jis buvo savanaudis švaistūnas, be gailėsio taškantis pinigus į visas puses. Be to, juo jokių būdu negalėjai pasitikėti. Dėl šių charakterio savybių jis ir buvo idealus kandidatas apgavystei. Jam beviltiškai reikėjo pinigų, o Evė troško išsivaduoti iš Hiacintos nagų, bet nedrįso jai to pasakyti. Vos sužinojusi, kad Fergusas turi nedidelį dvarą šalies šiaurėje, į kurią kelionė iš Londono užtrunka visą savaitę, – ten, kur Hiacinta

niekada nesilankys, – Evė nedrąsiai pasiūlė jam sandėrį. Ant bankroto slenksčio stovintis ir skolų išieškotojų beldimus į duris girdintis Stanfordo markizas mielai sutiko.

Jo dvaras – vieta, kurioje Evė apsistos, kol nusipirks savo namus, – buvo toli nuo siaubingų prisiminimų apie Meiferą. Tai buvo esminė sandėrio dalis. Namas. Evė gyvens viena. Darys, ką nori. Nebebus slaugė, gailestį kelianti sena tarnaitė ar lėšų šaltinis. Arba pareiginga duktė, pažadėjusi tėčiui su jo antrąja žmona elgtis kaip su tikra motina. Šis namas jai skausmingai priminė tą priesaiką, o Hiacinta kiekviena pasitaisyti proga ją prikaišiodavo. Evė vylėsi, kad šiaurėje pavyks atgimti iš naujo, tapti laimingai ir galiausiai ištrūkti iš savo kokono.

Ji nesitikėjo tapti drugeliu – jie gerokai per gražūs, kad Evė į juos taikytųsi, – bet patylikais vylėsi galinti tapti drugiu. Naktį, kai niekas nemato, drugiai irgi skraido laisvai. Šiaurėje, kur nebus tiek atsakomybių ir niekas neprimins Londono, ji vylėsi daug nuveikti. Taip, tikrai, Evė turėjo didingų ateities planų. Stanfordo markizas tikrai nebuvo jų dalis. Kai ji jaukiai įsitaitys šiaurėje, Fergusas su jos palaiminimu galės Londone toliau skandinti savo organus alkoholyje....